

ANDY
JONES

Henry

+

Zoe

=

Velké
trable

PLUS

Henry + Zoe = Velké trable

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Andy Jones

Henry + Zoe = Velké trable – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Henry

+
Zoe

=
Velké
trable

ANDY
JONES

Henry

+

*
Zoe

=

Velké
trable

Přeložil Tomáš Bíla

PLUS

© Andy Jones, 2016
Translation © Tomáš Bíla, 2017
Cover Design © Matěj Pospíšil, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-259-0708-5
ISBN e-knihy 978-80-259-0718-4 (1. zveřejnění, 2017)

*Věnováno Sarah
za to, že mi ukázala, kde hledat to dobré.*

ČÁST PRVNÍ

Henry

Otázka, která mu nedá spát

Otázka, která mu nedá spát, zní...

Co je horší: oženit se, i když to není ta pravá, anebo té ženě rozdupat srdce před stoosmdvaceti hosty?

Možná je to spíš odpověď, co ho trápí.

Teď už je na to ale stejně pozdě. Podívá se na hodinky na displeji telefonu – 2.48 ráno – a ví, že už za necelých deset hodin má podle plánu říct své *ano*. Bude mít kruhy pod očima, říká si, a jeho matka – místní kadeřnice a amatérská kosmetička – bude běsnit. Posledních šest týdnů ho každou neděli nutila podstupovat nesnesitelně důkladnou kosmetickou kúru, ale všechna její práce teď přišla vniveč.

Od zasnoubení uběhlo několik měsíců, Henry odešel ze zaměstnání v pátém největším městě Spojeného království a vrátil se mezi rozlehlé pastviny a úzké silničky svého dětství. Našel si práci v místní zubní ordinaci a nastěhoval se do svého starého pokoje nad hostincem rodičů. Minulou neděli mu matka nanesla poslední „uklidňující“ pleťovou masku.

„Zázrak, že to vydrží,“ prohlásil jeho tatík, který postával ve dveřích obývacího pokoje jako vysloužilý idol zábavních pořadů – svalnaté ruce založené nad pupkem, okouzlující, ještě pořád uhrančivě jasné oči zasazené uprostřed unavené tváře a řídnoucí, ale stále černé vlasy načesané ve předu do elvisovské vlny.

„Co ty tady děláš?“ odsekne jeho matka, zatímco Henrymu patlá na obličej další vrstvu studeného zeleného slizu.

„Jdu na hajzlík.“

Jeho matka si povzdychne. „Ježíši. Díky, že ses svěřil.“

„Ptala ses.“

„A proč nejdeš na záchod dole?“

„To už jsme přece řešili. Je tam příšerná kosa.“

„Protože jsi tam ještě pořád neopravil to okno.“

„Řekl jsem, že to udělám.“

„Jo. Řekl, ale neudělal. Jako vždycky.“

Henryho otec zvedne jednu ruku a mávne, jako by to znal nazpaměť. Ze svého místa mezi dveřmi nemůže bývalý boxer (a nakrátko dokonce místní celebrita) vidět Clarka Gablea, jak v televizi s vypnutým zvukem zvedá koktejl k přípitku. Henry se dívá, jak jeho matka těká očima z otce k obrazovce a zase zpátky, a všimne si, že se její výraz pomalu mění z roztrpčení v obyčejné zklamání.

Henry se vzepře na loktech na vysezené, ošoupané pohovce a s tváří staženou pod svrášťující se jílovou maskou svému otci povídá: „Jak tady skončíme, půjdu odtahat ty sudy.“

„Ale ne, ještě by sis zlomil nehet,“ mávne rukou otec.

„Nech ho na pokoji,“ utrhne se na něj matka.

„Nápodobně.“

Otec zavrtí hlavou a zmizí v chodbě. Matka Henrymu uhladí jíl u kořene nosu a povzdychne si. „Chudáček ten tvůj nos,“ řekne. „Je mi ho vážně líto.“

Henry (jméno dostal po britském boxerovi těžké váhy, který na okamžik dostal na lopatky i Muhammada Aliho) ví, že poté, co přišel na svět, jeho matka dvakrát potratila, než se smířila s tím, že nikdy nebude mít dceru. A tak místo té nikdy neuskutečněné sestry – měla se jmenovat Priscilla Agatha – seděl na pohovce vedle matky a díval se s ní na *Odtud až na věčnost*, *Byt, Jeho dívku Pátek* a tucty dalších filmů.

„Děláš z něj měkkotu,“ říkával jeho otec.

„Učím ho, jak být opravdovým mužem,“ kontrovala obvykle Sheila.

A tak otec vodil Henryho do boxerského klubu a matka s ním vysedávala u televize, přičemž oba dva proklínali toho druhého za to, jak jejich dítěti škodí – zlomený nos, natržené obočí, zženštilý vkus na filmy. Někdy se to projevovalo jen jako všední remcání, ale čas od času (zvláště když se matka zhluboka napila a otec měl v hospodě prázdno) z toho byly dost ošklivé hádky.

Viděl je na starých fotkách: Clive „Big Boots“ Smith, silný a sebejistý, jak si drží kolem pasu svoje děvče. *Jako stvoření jeden pro druhého*, říkali o nich lidé. A byla to pravda; jako by je oba vyrobil ten samý loutkář – jenomže je udělal křehké a tuhé, bez ohebných částí.

Vypadali jako stvoření jeden pro druhého.

Přesně tak, jako to lidé říkali o Henrym a April. Vypadali jako marcipánová nevěsta a ženich na vrcholku jejich třípatrového svatebního dortu. On a April se přece nikdy nehádali. Samozřejmě, občas se v něčem neshodli, ale jejich výměny názorů se nikdy nijak zvláště nevyhrotily. Určitě v nich nebyla ta nevraživost, ke které se jeho rodiče dostávali tak snadno.

Ale na druhou stranu – je to, že se dva lidé moc nehádají, dost dobrý důvod k tomu, aby se brali?

Nastávající manžel se převaluje v nepohodlné posteli jednolůžkového pokoje v zámečku k pronájmu, ve kterém se zanedlouho bude konat svatební hostina. Bydlí sice jenom pár kilometrů odsud, ale April chtěla svatbu na zámku a její otec není člověk, který by svou princezničku chtěl o něco ošidit. Budova ze čtrnáctého století (svatby, konference, společenské akce) má dvě křídla; v jednom sídlí rodina nevěsty, ve druhém rodina ženicha. Všechno je pečlivě naplánované tak, aby se ti dva až do toho velkého okamžiku nesetkali.

Opravdu výborná tradice.

Henry si v duchu znovu pohrává s tou myšlenkou: měl by se člověk oženit s někým, koho má rád? S krásnou dívkou, kterou zná od svých čtrnácti let, která ho miluje... Měl by si takovou osobu brát za manželku, když v hloubi vlastního srdce a duše ví, že ji *nemiluje*? Ne tak, jako to bývá ve filmech, jako Rhatt miloval Scarlett nebo Rick Iisu. Je v tom láska, to ano, ale dospěla už na vrchol? A má láska nějakou absolutní hodnotu? Můžete milovat málo nebo hodně? A na jak dlouho vám vydrží to málo – na pět let, nebo na deset?

Měl by si ji vzít tak jako tak, protože jsou spolu (víceměně) už dvanáct let, protože jeho snoubenka je pro jeho matku prakticky jako dcera, po které vždycky toužila, protože pracuje v matčině kadeřnictví, protože její otec jim staví dům, ve kterém společně můžou zestárnout a umřít? Měl by se usmát a říct *v dobrém i zlém*, když sám tuší, že druhá z těch možností je výrazně pravděpodobnější? Měl by jí odhrnout závoj, políbit ji na její krásné rty a zašeptat (samozřejmě dost nahlas, aby to všichni přítomní slyšeli), jak moc ji miluje? I když ví, že zas tak moc ne – nemiluje ji tak, jako Ben miloval Elaine, jako Calvin miloval Fran nebo jako Walter miloval Hildy. Měl by to udělat jenom proto, že v téhle vesnici zná úplně každého a všichni znají jeho a ta druhá možnost je jednoduše nemyšlitelná?

A co že zrovna teď, Henry? Poslední rok musel čelit smršti výstřížků z časopisů, vzorků látek a seznamů s dalšími seznamy. Poslední tři měsíce April nenosila pantofle a místo toho se dívala na televizi nebo vařila čaj ve slonovinově bílých střevících, jejichž jehlové podpatky se zarývaly do koberců její matky, jen aby je vyšlápala na těch pár kroků k oltáři a celý večer na parketu. Henry se při té vzpomínce musí skoro smát, ale na tom, o čem sám uvažuje, nic k smíchu není.

A co to vlastně je? Zaklepe po snídani na dveře jejího pokoje, zeptá se, jak se vyspala, a pak jí poví: „Hele, tak jsem o tom přemýšlel...“

Nemyslitelné, říká si. Nejde to, nedokáže si představit žádný proveditelný scénář, podle kterého by své snoubence mohl říct, že teď, když se na to vyspal, si vlastně myslí, že v dlouhodobém horizontu by oba dva byli šťastnější, kdyby se celá ta věc odpískala.

Není to poprvé, co ho tahle černá myšlenka přepadla. Zahnívala v něm už měsíce. Před dvěma týdny, když ošetřoval kanálék paní Griffithsově a ona ležela v křesle s rukama sepjatýma na břicho, zablýštl se ve světle lampy kámen v jejím zásnubním prstenu. A v tom okamžiku si uvědomil: *Tohle není to, co bych chtěl*. Ale zrovna tak rychle se v jeho mozku odehrál scénář, který v něm vyvolával takové obavy, že si ho vědomě vůbec nepripouštěl. April by řekla *ne*. On by se jí svěřil, že má určité pochybnosti, a April by takovou úvahu kategoricky odmítla. Řekla by mu, že je to přece nesmysl, že mít strach před zásadním životním rozhodnutím je úplně normální, že jsou jeden pro druhého stvořeni. Anebo by na jeho přiznání odpověděla slzami, hysterickým pláčem, kterým by probudila družičky i svoje rodiče. Probudila by svého otce a bratra – polopsychopata. To si Henry vážně myslí, že by ho z tohohle všeho nechali jen tak vy-couvat?

Když studoval na univerzitě, lidi se ho ptali: *Odkud jsi?* Henry si pokaždé nejdřív v duchu povzdychl, než odpověděl, a pak už jen čekal na nevyhnutelné kroucení hlavou. Lidé o zdejších krajích věděli, že existuje, možná dokonce někdy navštívili jedno ze stovek malých měst a vesnic, které společně vytvářejí ten flekatý zelený kobereček v samotném středu Anglie. Ale o vesnici, kde Henry chodil do školy, kde se poprvé popral a dostal svou první pusou, o té samozřejmě nikdo neměl ani ponětí. Je to

vesnice tak malá, že když už se v ní najde někdo, koho neznáte přímo, určitě s ním budete mít aspoň společné známé. V ani ne dvoutisícové komunitě se nikdo nemůže rozvést, aniž o tom všichni ostatní uslyší. Jestli je vaše dcera do větru, jestli váš syn propadl drogám nebo po svém psovi nesbíráte na chodníku hovátnka, hned se to všichni dozvědí. Kupte si nové boty a večer se o tom zaručeně někdo ze sousedů zmíní u večere. Nechte svou snoubenku stát u oltáře...

Nemyslitelné.

Mezi osmou a devátou se nasnídají nevěsta a její doprovod, potom v devět třicet (a ani o minutu dřív) přijde na snídani ženich se svou družinou. Od té doby bude mít dvě hodiny na to, aby se oholil, zapnul si manžetové knoflíčky a přepravil celou společnost do kostela – tři minuty jízdy, které v najatých historických automobilech vyjdou na něco kolem šesti set liber. Po obřadu se svatebčané přesunou zpátky na zámek a budou jíst, pít, pronášet proslovy a tančit, to všechno šťastně až do smrti. *Půjdeme s April spát do obrovské postele s nebesy, pomilujeme se a ráno se probudíme jako pan a paní Smithovi.* Po snídani se April zapíše do knihy hostů svým novým podpisem (širokým, doleva skloněným písmem, kde se „S“ táhne jako had zpátky, stáčí se nahoru a protíná „A“ v jeho středu), který trénovala poslední tři týdny. Ještě několik fotografií, objímání, potřásání rukou, slzy; „dávej na mou holčičku pozor“ a hurá na letiště. Čtrnáct dní pestrobarevných koktejlů a lenošení u bazénu, možná výlet po památkách a noc v nějakém vyhlášeném klubu. Závěrečná lahev šampaňského na pláži při západu slunce a potom návrat do čtvercového cihlového domku, který pro ně postavil Henryho (nastávající) tchán.

Snad kvůli tomu, že se dala dohromady se synem hostinského, má April ráda staré, klasické písničky. Když byli ještě příliš

mladí na to, aby chodili do hospody pít, Big Boots jim vždycky dal hrst mincí do jukeboxu. April má ze všeho nejraději „Sweet Home Alabama“, a když si ji člověk zpívá tak akorát zvolna a nechá v ní dostatečný prostor pro kytarová sóla, zabere od prvního akordu po poslední tóny právě tolik času, kolik je zapotřebí k cestě od domu Apriliných rodičů ke dveřím nového domova mladého páru. Přibližně pět minut.

V domě jsou dvě ložnice a dětský pokoj. „Anebo pracovna,“ řekl Henry. „Na co pracovna?“ zeptala se April. „Je to dětský pokoj. Ty snad nechceš mít děti?“ – „Ale ano, jistě, jenom to snad nemusí být hned.“ – „Jste spolu už dvanáct let. Je to dětský pokoj.“ Jako vždycky se to obejde bez hádky. Kuchyně je zbrusu nová a neopotřebovaná, nové postele, nové stoly, nové židle, nová televize. Všechno je na svém místě a sedá na to prach.

April dala dohromady seznam svatebních darů: ložní prádlo, hrnce, nože, župany pro ni i pro něj. Henry chtěl retro gramofon – April si vybrala bezdrátové reproduktory. Nevadí mu to – nemůže své pochybnosti zakládat na tom, že se jeho snoubenka snaží zařídit domácnost po svém. Na tom není nic zvláštního. April je zábavná, sportovně založená, krásná. Každý týden navštěvuje babičku v domově důchodců, nosí jí květiny, zná všechny její sousedy jménem a kdykoli si ochotně vyslechne jejich věčně se opakující historky. Každou neděli lakuje matce nehty na nohou a každý pracovní den ráno vaří otcí termosku kávy. Henryho tátu oslovuje jeho starou boxerskou přezdívkou a občas předstírá direkt na jeho pupek. Kromě toho April pracuje v Love & Die, kadeřnictví jeho matky, a obě ženy spolu vyrážejí vlakem do města nakupovat oblečení v obchodním centru. Příležitostně vypomáhá i v hospodě a vždycky je první na nohou, když přijde řada na karaoke. April chodí sousedům venčit psa. Kdybyste sháněli někoho, kdo vám nakrmí rybičky, když budete na dovolené, stačí se zeptat té nejmilejší a nejpůvabnější

dívky ve vesnici. Takže co na tom sejde, jestli chce polštáře s monogramem. Její otec jim jako dárek k zasnubám dal cihlu převázanou růžovou mašlí. Teď ji mají vystavenou na římse nad krbem v novém domě se dvěma ložnicemi a jedním dětským pokojem.

Henryho rodiče jim darovali porcelánový servis pro dvanáct lidí, bílý s modrým proužkem.

„On jim postaví dům, my jim dáme talíře,“ řekla jeho matka, jako kdyby za to všechno mohl jeho otec.

„A co čekáš, že s tím udělám?“

Sheila Smithová se zasmála. „Od tebe nečekám vůbec nic.“

O tom, kolik bude stát svatba, se v rodině ví. Kromě květin, jídla, kapely, šatů, aut a všeho ostatního je ten den přijde na sedmáct tisíc šest set čtyřicet šest liber. To všechno platí Aprilin otec. Dům stál desetkrát tolik.

Henry by se byl spokojil s toasterem. Vlastně by byl s toasterem šťastnější.

„Dům si můžeme koupit sami,“ řekl tehdy, když se k němu ten nápad donesl. „Koneckonců jsem zubař.“

„A můj táta je stavař. Tak nech stavění na něm.“

Bez povyku, bez práskání dveřmi, bez urážek. A o tři týdny později si prohlížejí plány projektu.

„Mohli bychom se odstěhovat?“ navrhně Henry.

April nakrčí nos jako vždycky, když se mračí – jako kdyby cítila něco, co jí nevoní. „Odstěhovat? A kam?“

„Já nevím, na tom nezáleží. Do Chesteru, do Liverpoolu, kamkoli.“

„Kamkoli? Zlato, proč bychom se někam stěhovali? Už takhle žijeme na tom nejkrásnějším místě na světě.“

Oblíbená prúpovídka místních. Ale Henrymu se chce namítnout, že lidé, co prohlašují, že žijí na nejkrásnějším místě na světě, z něj většinou o moc víc neviděli.

„Anebo do Manchesteru?“ zkusí to ještě jednou. „Určitě by se ti líbilo chodit tam na nákupy. A všechno bys měla skoro u nosu.“

„V Manchesteru v jednom kuse přší.“

„To tady přece taky.“

April ho políbí, vezme jeho tvář na chvilku do dlaní. „Hele,“ řekne, „já myslela, že už jsi tohle všechno pustil z hlavy.“

„Já jenom...“ Nedořekne to, jen si povzdychne.

„Být nervózní je úplně normální,“ ujistí ho April. „Je to velký krok. Budeme rodina, budeme mít děti a budeme je vychovávat na tom *nejkrásnějším místě na světě*. Psi, procházky, rodina.“ Vtiskne mu ještě jeden polibek, tentokrát o něco delší.

Je opravdu krásná.

„To je ono,“ řekne April. „To je můj krásný manžel.“ A znovu ho políbí.

V tichu zámecké ložnice hodiny dotikají ke třetí hodině ráno a Henry vystrčí nohy zpod peřiny. Je zima, tak si navlékne ponožky, džíny a tričko. Jen proto, že je zima.

Přejde k oknu, rozhrne těžké sametové závěsy a zadívá se do zámecké zahrady. Měsíc je dnes v noci velký, nízko nad obzorem a září tolik, že se na vzdálených kopcích rýsují vrcholky jednotlivých stromů. Lidé tomu říkají „zvlněná krajina“, ale v Henryho očích se ty pahorky nevlíní; spíš jako by se nespokojeně vrtěly, ale ne a ne se pohnout z místa.

Zoe

Nečekané šmátrání

Zoe má pocit, že by asi měla vstávat. V kuchyni je dřez plný špinavého nádobí, koberce se musejí vyluxovat, koupelna umýt. Ale je unavená, je jí teplo a vychutnává si doznívající vzrušení po tom, jak ji probudila ruka šmátralka. Alex je skřivan a Zoe je sova a poslední dobou to vypadá, že kdykoli má jeden z nich náladu na sex, ten druhý spí jako poleno. Přemýšlí, jak je to dlouho – kromě dnešního rána –, co se naposledy milovali. Žijí spolu už tři čtvrtě roku, ale pokud si vzpomíná, za poslední tři měsíce jim postel zavržala tak nanejvýš šestkrát. Dnes ráno to byl on, kdo se chopil iniciativy, a když Zoe začala mumlat něco o tom, že je unavená, políbil ji na ucho a pošeptal jí: „Vždyt nemusíš otevírat oči.“ To na jejích rtech vykouzlo úsměv; jeho dech ji šimral za uchem a ruka, která jí vklouzla pod tričko, probudila nervová zakončení o něco níž. Bylo to příjemné.

Zpětně vzato se jí zdálo, že v cílové rovině až moc pospíchal, ale... bylo to příjemné. Zase udělal tu svou věc – ona tomu říká *hákování* –, jak si zaklešl ruku pod její levou nohu. Normálně jí to moc příjemné nebývalo (krom toho, že si v té poloze připadala trochu hloupě, nebyla zase tak ohebná a docela bolestivě si napínala podkolenní šlachy), ale dnes ráno byl Alex něžný a jí se zdálo... sama neví, jak to pojmenovat... jako by to myslel vážně nebo tak něco. Aspoň se nepokoušel o *uzamčení*; naposledy

když to zkusil, musela zabořit obličej do polštáře, aby se nerozsmála nahlas. Ne, dnes ráno to bylo příjemné a pak – po příjemně dlouhé chvílce plné objímání a mazlení – vyskočil z postele a prohlásil, že jde „něco nakoupit“. „Ještě si klidně lež,“ řekl jí. „Přinesu ti snídani do postele.“ Co proti tomu namítat?

Sex, bleskne jí hlavou. Úžasná zábava, ale nesmí se nad tím moc přemýšlet. Protože když se nad tím člověk jednou zamyslí, napadne ho: není to celé trochu pitomé? Zná Alovu rutinu skoro nazpaměť, ví, jak jdou popořadě dotyky, polibky, pohyby jeho těla. *Jak když si pilot dělá předletovou přípravu...*

V hloubi duše ví, že jakmile začnete něco – anebo, nedej bože, *někoho* – příliš dopodrobna zkoumat, objeví se drobné nedostatky, které můžou zastínit celkový obraz. *Zrovna jako na těchhle stěnách*, pomyslí si.

V místnosti je už dost světla na to, aby Zoe rozeznala rozpatlané skvrny tmavší barvy prosvítající skrz dva nátěry Ranní mlhou. Alex tvrdí, že nic takového nevidí, že si to Zoe jenom namlouvá. Dokáže ji o tom přesvědčovat s takovou sebejistotou, že Zoe někdy zaváhá, jestli to tak doopravdy není. *Soustřed' se na pozitiva*, říká si v duchu.

A jaká jsou vlastně pozitiva? Alex je frajer, je pěkný, má dobrou figuru – byť už je místy o něco měkčí, než když se seznámili – a je dobrý (*nebo jen průměrný?*) v posteli.

Zoe spala s jedenácti muži. Šest partnerů a pár úletů v rozmezí od jedné noci do několika dní. Nikdy si tyhle muže a chlapce nezkoušela seřadit podle toho, jak se předvedli v posteli, ale bez zaváhání ví, kdo by na takovém seznamu obsadil první příčku: Ken Coleman, student matematiky ze třetíku, se kterým chodila, když byla sama v druhém ročníku. „Klacek Ken“, jak mu někdo – s největší pravděpodobností Vicky – začal přezdívat. I poslední místo bylo jasně dané (Jacob Kentish, student filozofie, malý penis, páchnoucí dech, podivné zvuky), ale seřadit těch

zbylých devět je už o poznání těžší. Když je začne její mysl sama od sebe srovnávat, Zoe se tomu podvědomě brání. *Co kdyby se Alex dostal pod průměr?* Pokud by to tak bylo, rozhodně se o tom nechce přesvědčovat. Teď už si spolu vzali hypotéku – moderní ekvivalent svatby – a nemá smysl sestavovat si nějaké žebříčky jako malá holka. Alex je dobrý milenec; je něžný, aspoň většinou, je čistý, aspoň většinou, a ona s ním aspoň většinou prožije příjemný malý orgasmus. Není to žádná žhavá láva, oči navrch hlavy a neovladatelný křik, jako to zažívala s Kenem, to ne, ale i takhle může být celkem spokojená.

Ačkoli – a tohle je novinka – v poslední době pociťuje asi tak týden před menstruací... ne, nenapadne ji lepší slovo než *sžíravou... sžíravou* chuť na sex. Ne na něžné milování, ale na divoký zvířecí sex. Zoe váhá, jestli se nezačínají ozývat její biologické hodiny. Za jedenáct měsíců jí bude třicet, takže se to zdá trochu předčasné. Možná to je tím, že si s Alexem koupili dům, že si začali budovat hnízdo. *Kdo to, sakra, nahlásil mým vaječníkům?* říká si v duchu.

Zoe si uvědomí, že zadržuje dech – nový zvyk, ke kterému nějak přišla během minulého roku. Přistihne se při tom několikrát za den – když sedí u stolu nebo leží v posteli, hrudník se jí nehýbe a plíce má plné zadržovaného vzduchu. Je v tom něco uklidňujícího, ale na druhou stranu taky trochu zvláštního – člověk musí sám sobě připomínat, že musí *dýýý-chat*. Asi to bude ze stresu.

Že by představa těhotenství vyvolávala takové obavy? Anebo je to představa, že by otěhotněla s Alexem? Zoe se v duchu otře-se. A výdech... a nádech.

V ostrém říjnovém světle si znovu vzpomene, jak byl dnes ráno Alex něžný, a připomene si, aby žila současností. Otevře zásuvku nočního stolku a vyndá z ní plátíčko s antikoncepcí. Jednu pilulku si vymáčkne do dlaně a nasucho ji polkne.

Když se znovu probudí, chce se jí na záchod. V domě je zima a vzrušení po ranním milování už dávno pominulo. Ví, že na dlaždičkách v koupelně jí budou bosé nohy mrznout jako na ledě, tak se zatím choulí pod peřinou, aby si vychutnala poslední zbytky tepla. Za dva měsíce budou Vánoce a možná by nebylo od věci, kdyby si s Alexem navzájem koupili pantofle – není to drahé, je to praktické a...

„Kristepane,“ řekne nahlas. „Začínám se chovat jako máma.“ Ale na těch pantoflích vlastně není nic špatného.

Zoe věří, že kdyby se jí podařilo myslet na něco jiného než na vlastní močový měchýř, mohla by vydržet v posteli ještě nějakých deset minut. Anebo aspoň pět. Kotel se zřejmě už zase rozhodl, že je trochu potrápí. Už je zralý na výměnu, ale nemá jí moc peněz a v dohledné době na tom asi nebudou líp. Asi jim nezbyde než si držet zkrěhlé palce, aby to s nimi ještě jednu zimu vydržel, než v tichosti odejde na věčnost nebo vybuchne.

Špatná volba slov, napomene se v duchu, protože už se zase ozývá její měchýř. Podívá se na hodiny – 10.15 – a odhaduje, jak dlouho pospávala. Deset minut? Hodinu? Napíná uši, ale v domě je ticho – žádný šramot z kuchyně, žádné bublání vody v konvici. Zavolá na Alexe, ale ten se neozývá, z čehož Zoe usuzuje, že nemohla spát tak dlouho. Odkopne peřinu a po špičkách běží do koupelny.

Když sedí na záchodě a dívá se na své přešlapující nohy, všimne si Zoe zaschlých skvrn na dlaždicích. Čím to je, pomyslí si, že muži jako by se nedokázali trefit do mísy? Anebo neprávem zobecňuje? Alex je první muž, se kterým bydlí, takže nemá srovnání. Tedy kromě jejího otce, ale rodiče mají doma u ložnice vlastní koupelnu a dvakrát do týdne k nim chodí uklízečka. Možná má prostě Alex špatnou mušku. Ne že by mísa představovala příliš malý cíl; i slon by se do ní určitě dokázal trefit, aniž by zkopřil okraj i dlaždičky kolem. Představa slona, který

si přišel ulevit do jejich koupelny, vyvolá na její tváři úsměv – připadá jí, že by to byl dobrý námět na obrázkovou knížku pro děti. Možná to v pondělí řekne šéfovi, ať se poptá, jestli by se do toho některý z jejich autorů nechtěl pustit. Anebo to možná zkusí sama – nakonec co může být tak těžkého na tom, napsat osm set slov o zvířátkách, která vyvádějí v koupelně? Mohlo by se to jmenovat *Záchod v zoo*; třeba by tomu mohla přes víkend věnovat hodinku nebo dvě a trochu to rozpracovat.

Zoe navlhčí kousek toaletního papíru, skvrny setře a papír spláchne do záchodu. Když spatří svůj odraz v zrcadle (skvrnky zubní pasty ho zdobí jako padající sněhové vločky), přistihne se, jak se mračí a stahuje obočí do ošklivých vrásek, které by jí mohly zůstat, pokud si na to nedá pozor.

„Tak co bude dál?“ zeptá se svého druhého já v zrcadle.

Má tři možnosti: umýt zrcadlo, jít do sprchy anebo zalézt zpátky do postele.

Její odraz se zamračí, jako by jí říkal: *Zbláznila ses?*

„Povídám si tu s odrazem v zrcadle, takže...“

Vrať se do postele a nech toho kluka, ať ti tam donese snídaní. Bůh ví, že s úklidem v koupelně ti nepomůže.

„To je fakt,“ uzná Zoe.

Její odraz přikývne. *Já vím.*

Cestou zpátky do ložnice Zoe na chodbě šlápne na vrzající prkno a to jí zkazí náladu. Před čtrnácti dny zavadila o trčící hlavičku hřebíku a roztrhla si punčochy za dvanáct liber. Bylo to už podruhé, co se jí to stalo, a tak se rozhodla ten hřebík vytáhnout ven nůžkami; věděla sice, že to není úplně ideální nástroj, ale ten byl pohřbený někde v jejich maličké kůlně a venku přšelo. Jenže místo aby se Alex zasmál jejímu roztomile nepraktickému, ženskému způsobu řešení problémů, vynadal jí, že nůžky akorát zničí, a důrazně ji požádal, aby laskavě řekla jemu, když bude chtít něco opravit. Obratem se sice omluvil, ale i tak ji ten

jeho výbuch nepříjemně překvapil. A stejně si neudělal čas, aby vzal kladivo a tu zatracenou věc zatloukl. Navíc nejde jen o tohle prkno; dalšího vrzala mají v pokoji pro hosty a ještě jednoho pod stolem v obývacíku. Zoe má sto chutí dojít si do kůlny a udělat to sama, ale bojí se, že by tím vyprovokovala další hádku. A to – ten okamžik prozření ve vlastní chodbě – jí kazí náladu víc než samotné vrzající prkno.

Teď už je příliš vzhůru na to, aby se vracela do postele, a tak roztáhne závěsy v ložnici a zadívá se na úzké zahrádky, namačkané jedna na druhou úplně stejně jako řadové domky v jejich ulici. Je překrásný den a Zoe má pocit, že by si mohli vyrazit na výlet dolů k Temži, vypít si tam někde lahev vína a dívat se na veslaře, jak tiše proplovají kolem. Mohli by jet na kolech, ale ta jsou zahrabaná hluboko v útrokách pavučinami ověšené kůlny pod lavinou kartonových krabic, na které balancuje několik plechovek s barvami. Bylo by to dost práce, dostat je ven, ale Zoe má pocit, že by jim společná vyjížďka v mnoha ohledech prospěla.

Když se do tohoto domu nastěhovali, bylo tu hodně co opravovat: od koberců přes tapety a koupelnu až po kuchyňskou linku. Vlastně skoro všechno. Ale záloha, poplatky, sportřebiče a základní nábytek z Ikey spolykaly všechny jejich úspory. Na uvítanou dostali odhadem tak pět set liber v květinách a lahvích šampaňského, ale jakkoli to zní přízemně, Zoe by byla vděčnější za dárkovou poukázku do obchodu s domácími potřebami. Aspoň by si mohli koupit nové skleničky a nějaké pěkné klepadlo na dveře.

Minulý měsíc Zoe navrhla, že by kreditkou mohli zaplatit aspoň ty nejnnutnější úpravy, ale Alex to odmítl. Nakonec odmítl vůbec se o tom bavit. „Zapomeň na to, Zo,“ řekl tak příkře, jako by konečné rozhodnutí záleželo jen na něm, a jí se to vůbec nelíbilo.

„Ten úrok není tak hrozný,“ namítla a snažila se, aby to znělo neutrálně.

„Jasně, není to skoro nic, Zo. Přesně takhle se lidi dostávají do svrabu. To je ta podělaná úroková past.“ Nelíbilo se jí to – ani to „do svrabu“, ani to „podělaná“ –, ale vydýchala to a snažila se zůstat rozumná. „Naše platy už jedinečně porostou, Alexi.“

„Myslíš ten můj,“ odsekl a zíral na ni, jako by ji mlčky vyžýval, ať zkusí něco namítnout. To bylo pod pás, pomyslela si Zoe, ale neuhnula pohledem a dýchala nosem, protože zuby měla pevně zatnuté. Nejhorší na tom bylo, že to brala jako zradu. Nebyl to nakonec právě on, kdo ji přemluvil, aby se vykašlala na dobře placené místo?

„Tak jo,“ řekla nakonec. „Já to udělám. Vezmu si kreditku.“

„Ne,“ odsekl Alex. „To tedy neuděláš. Jsme v tom společně, Zo.“

„Tak to můžeme společně rozhodnout.“

„Není co rozhodovat. Už takhle přijdu pozdě.“

A tím bylo po všem. Alex odešel na fotbal a v okamžiku, kdy se za ním zavřely dveře – nepráskl s nimi, ale ani se nesnažil je zavřít pomalu –, se Zoe dvěma prsty chopila odlepeného kousku tapety a strhla ji. První kousek šel dolů snadno, ale ten další se držel jako klíště – zrovna tak, jako se špatný nápad drží rozčilené myslí. Poté co si ulomila druhý nehet, zašla si Zoe dolů a vzala si na pomoc škrabku, ostrý nůž, houbičku a kbelík s mydlinkovou vodou. O tři hodiny později byla prkna na podlaze tak kluzká jako paluba rybářské lodi, Zoe měla další dva zlomené nehty a bolestivý puchýř na ruce a začínalo být nad slunce jasné, že ten, kdo tuhle místnost naposledy tapetoval, si nedostatek dobrého vkusu bohatě vynahradil volbou kvalitního lepidla. Zoe se podařilo odstranit čtyři pásy kýčovitého kašmírového vzoru; zbývalo jich ještě osm, ale aspoň si poprvé od nastěhování libovala, že jejich ložnice je tak malá. Když usoudila, že dovršení díla zkázy

jí zabere dalších šest hodin, skočila do sprchy a pak vyrazila do města, aby utratila něco z peněz, které neměli.

Když se vrátila domů, byla už tma, a dveře odemykala s trochu provinilé úzkostí. Přeskládala všechno, co koupila (boty a džíny, které nepotřebovala, za dvě stě liber, které neměla) do jediné tašky z toho nejlevnějšího obchodu, ale i tak se bála předstoupit před inkvizici. Proplížila se do obývacího a oddychla si, když zjistila, že Alex spí na pohovce před televizí, kde běží starý válečný film, a nebezpečně blízko u nohou má nedopitou lahev piva. Po špičkách vyběhla nahoru, přičemž se vyhýbala všem vrzajícím prknům, rychle vybalila nové oblečení do své skříňe a prázdnou tašku schovala pod hromadou bot.

Teprve když skříň zavřela, všimla si stěn kolem sebe. Nezůstal na nich ani kousek tapety s kašmírovým vzorem, dokonce ani podklad, který jí vůbec nešel dolů. Podlaha byla vzorně čistá a vytřená, dokonce i postel byla ustlaná a polštářky na přehozu naaranžované přesně tak, jak to sama měla ráda.

„Překvapení,“ ozval se tichý hlas za jejím levým ramenem.

Když si to Zoe teď vybaví, cítí se provinile, že tehdy dopustila, aby to špatné převálcovalo všechno dobré. Položí dlaň na stěnu a přeje rukou po místech, kde podle Alexe žádná barva neprosvítá.

Den poté, co Alex stěny očistil, společně zajeli do obchodu pro kutily, nakoupili štětce a půltucet menších plechovek barvy na zkoušku. Když Alex navrhoval Čerstvou šalvěj, Lilkový sen a – aspoň pro Zoe – Dusivou modrou, v prvním okamžiku se ho chtěla zeptat, jestli to opravdu myslí vážně, ale pak pochopila, že to vážně myslí, a nechtěla mu kazit radost po tom, co předešlého dne udělal takové galantní a romantické gesto. A tak ho nechala váhat mezi různými odstíny modřin, zatímco sama skládala do nákupního vozíku vzorky Studených oblázků, Raní mlhy a Perletové bílé.

Oblékli si vytahaná trička a džíny, které už stejně nechtěli nosit, a začali na stěnách zkoušet různé barvy. Ale zatímco Zoe si v koutě skoro u země nanášela úhledné čtverečky jako vzorník, Alex uprostřed stěny namaloval srdce barvy lilku. Sama věděla, že se to snaží zlehčovat – udělat z toho legrační, romantickou chvilku –, ale v jejích očích jen dělal nepořádek.

„Zkus něco menšího,“ navrhla mu. „Kdybychom se nakonec rozhodli pro světlejší barvu.“

„Jen klid, šotku,“ odvětil Alex a nasadil ten přihloupý výraz, kterým vždy doprovázel tuhle podobně hloupou přezdívkou.

„No jo,“ řekla. „Já jenom... však víš... kdyby náhodou.“

V tu chvíli vyrazil proti ní se štětcem v ruce. „Možná bys sama potřebovala trochu dokreslit.“

Zoe si podobné scény pamatovala ze spousty filmů a sitcomů. Kdysi to možná bylo vtipné, ale teď to působilo už jen jako klišé; nepobavilo ji to, jen naštvalo.

„Ať tě to ani nenapadne,“ varovala Alexe bez náznaku úsměvu.

„Trocha fialové by ti jenom prospěla,“ řekl a zvedl štětec.

„Ne, vážně.“

„Zvýraznilo by to barvu tvých očí,“ pokračoval a máchl štětcem směrem k ní.

Zoe cítila, jak se jí Lilkový sen roztéká po čele, tvářích a bradě. „Ježíši, Alexi!“

„Co je?“

„Zrovna jsem si umyla vlasy!“

„Páni, dneska jsi opravdu jako šotek.“

A ještě se tvářil ukřivděně.

„Promiň,“ řekla Zoe. „Jsem jenom unavená.“

„Taky se omlouvám,“ prohlásil Alex. „Ale stejně musím říct, že ti to docela sluší.“

Zachránili to tehdy smíchem, který Zoe mimo jiné umožnil přejít se vši vážností k výběru barvy.

„Mně možná jo, ale na stěně už to vypadá trochu jinak.“

„Já vím. Něco umírněnějšího, co?“

Znovu vyrazili do hypermarketu pro kutily a tentokrát si přivezli celé litry barvy, válečky, štětce a další malířské potřeby. Zoe se pokusila stěny očistit, než je začnou natírat naostro, a podařilo se jí odstranit většinu lilkového srdíčka, ale i tak ho na stěně zůstalo dost, aby bylo vidět i přes tři nátěry Ranní mlhy. Když jim došla barva (a Alexovi skoro i trpělivost), Zoe navrhla, že zajedou koupit něco tmavšího.

„Já myslím, že chceš tuhle pitomou Ranní rosou.“

„Mlhu. A nemůžeš mi to říct normálně? Vážně mi nemusíš nadávat.“

Alex se zhluboka nadechl. Jako kdyby se bez toho nedokázal vyjádřit. „Zo, strhal jsem kvůli tobě tapety, potom jsem ti odkýval volbu barev a teď,“ zasmál se, „teď už jsem hrozně unavený.“

„Ale...“

„Zo, to se ti všechno jenom zdá. Já tam nevidím vůbec nic.“

„To proto, že už se setmělo.“

„Je to přece zasa-“ Další hluboký nádech. „Je to ložnice, Zo. Většinu času, co tady strávíme, venku sluníčko svítit nebude.“

Zoe toho raději nechala, než by to přerostlo v hádku.

Teď, o tři týdny později, stojí v ložnici, venku je světlo a Zoe má pocit, že jestli ještě chvilku bude zírat na tu stěnu, neodolá pokušení praštit do ní pěstí. A tak odejde a napustí si vanu.

Myje si vlasy, zaplétá je do sebe jako lano a pak si z nich rukama vymačkává šampon. Jak za ně tahá, cítí na hlavě stovky bodajících jehliček; stará známá bolest je podezřele příjemná...

Jak je to dlouho?

Minimálně od té doby, co přešla z advokacie do nakladatelství, takže už skoro tři roky.

Možná bych si měla koupit odznáček, pomyslí si.

Vzpomíná si, jak seděla ve vaně jednou v neděli večer, sužovaná depresiemi a hrůzou z dalšího týdne v zaměstnání, které z duše nenáviděla. Tahala se za vlasy takovou silou, že by si roztrhla kůži na hlavě, kdyby nakonec přece jen nepovolily. Dvakrát dokonce zatáhla tak moc, až najednou zjistila, že mezi prsty drží dlouhé černé pramínky. Na internetu zjistila, že tohle nutkové chování se jmenuje trichotilomanie; z toho dlouhého slova ji hned začala svědit kůže na hlavě a pohled na obrázky oškubaných, provinile se tvářících žen, které na ni zíraly z monitoru jako hlavy dosloužilých dětských panenek, se ukázal být tou nejrychlejší a nejlepší léčbou. *Rozhodla jsem se udělat radikální řez, abych neskončila jako oškubaná slepice*, řekne si Zoe v duchu, když pouští vlasy a sahá po kondicionéru.

Zatímco přípravek působí, Zoe si oholí nohy Alexovou břitvou. Nemá to rád, když si s ní holí nohy, ale ona zase nemá ráda, když ji nechává ležet na umyvadle, takže jsou si kvit. Jakmile si dnes ráno zahákoval její koleno, Zoe se zastyděla, protože jí bylo jasné, že jak jí rukama přejede po kůži, ucítí rašící chloupky. Zkontroluje, jestli se jí na holeních nevrátila vyrážka, ale nic nevidí.

A proč by se jí měla vracet vyrážka? Vždyť vede nádherný život: pracuje na nové knížce – ne, není to *dětská knížka*, je to poutavý příběh pro začínající čtenáře. Pravda, vystupuje v něm kočka, co mluví ve verších, a gepard vyjadřující se výhradně v příslovích, ale je to knížka, která těm mladým čtenářům přináší důležité poselství: buďte se sebou spokojeni takoví, jací jste. *To je vlastně dost důležité poselství i pro velké.*

Zoe oklepe břitvu o stěnu vany a dívá se, jak se na hladině její koupele mezi bublinkami nazelenalé pěny mísí její a Alexovy chloupky. Je to téměř romantické, byť trochu nechutným způsobem. A Alex je romantik, když na to má náladu. Ano, někdy je to s ním docela těžké – občas na různé věci zapomíná,

občas nadělá nepořádek, občas je... je to s ním prostě těžké. Ale na druhou stranu má silné nohy fotbalisty, chlupatou hrud, hluboký hlas a dolíček v bradě. Zoe ví, že ho nedokáže hodnotit nezájatě, ale mezi partnery jejích kamarádek je Alex jednoznačně nejkrásnější. A navíc je to přece její rytíř na bílém koni! Jestli má radost z nového zaměstnání, měla by poděkovat Alexovi, že jí dodal dost odvahy, aby opustila to předchozí.

Voda ve vaně vystydla a na hladině zůstaly jen černé ostrůvky Alexových vousů a Zoeiných chloupků. Zadrží dech a ponoří se pod hladinu, jednou rukou si drží nos a druhou si proplachuje vlasy. Ještě se osprchuje, než se usuší.

Když vyleze z vany, zavolá dolů do přízemí, ale Alex se ještě nevrátil z nákupu. Anebo si nasadil sluchátka a pouští si hudbu nebo si hraje nějakou hru na Xboxu. To by koneckonců byl jen další důkaz toho, jaký dovede být ohleduplný. Ví, jak ráda si přispí, a naučil se vyhýbat všem vzájemným prknům v podlaze, takže se po domě dokáže pohybovat „jako nindža“. Pravda, bylo by snazší ta rozvrzaná prkna prostě opravit, ale zas by to nebylo takové roztomilé. Pokud je dole, Zoe jen doufá, že poslouchá hudbu a nestřílí zombíky. Ráda ho pozoruje, jak si pouští desky, trochu špulí rty a pokyvuje hlavou do rytmu; někteří chlapi by v takové situaci vypadali hloupě, zvlášť když by špulili rty, ale Alex je tak pohledný, že si to může dovolit. A kromě toho je na něm vždycky znát, že sám sebe nebere tak docela vážně – je to jen taková jiskřička v oku, jako kdyby říkal: *Já vím*. Dokáže posouvat hlavu do stran, jako to dělají indické tanečnice – ale místo aby si myslel, že při tom vypadá jako frajer, jako by se tím vždycky dobře bavil. Kdykoli se na něj přišla podívat, jak hraje, a on začal takhle hýbat hlavou sem a tam, vždycky si ji pak našel očima v tančícím davu, jako by jí chtěl říct: *Já vím*. Zamilovala se do toho pohledu a do toho muže, který k němu patřil. Udělal to i poprvé, když se setkali.

Pro Zoe to byla čtvrtá zahradní párty v advokátní kanceláři a poté, co se na druhé i třetí dokázala znemožnit, si dávala velký pozor, co pije a kolik. Takže byla celkem střízlivá, když se k ní u baru přitočil pohledný DJ.

„Můžu vás pozvat na drink?“

„Pítí je zadarmo,“ namítla Zoe a oplátila mu úsměv.

DJ na ni spiklenecky mrkl a ztišil hlas. „Tak... jenom jako?“

Zoe přikývla. A šeptem odpověděla: „Tak jo.“

„Zdravím,“ řekl, jako by si jí právě v tom okamžiku všiml. „Můžu vás pozvat na drink?“

„Jasně. Dám si sklenku šampaňského, prosím.“

Nato Alex zahrál údiv, úlek a nakonec rozčarování z toho, jaké má tahle dáma drahé chutě. „Šampaňské? Já...“

Zoe se té improvizace chytila. „Je to snad problém?“

Na okamžik zaváhal. „Ne, to ne, jenomže...“ DJ se poplácal po kapsách. „Obávám se, že jsem si peněženku nechal ve svém Ferrari.“

„To se přece může stát každému,“ řekla Zoe. „Tak já vás pozvu, příště mi to můžete oplatit.“

DJ překvapeně nadzdvihl obočí – *Kdybych s ním měla děti, určitě by měly husté černé vlasy po něm*, blesklo jí hlavou – a zeptal se: „Příště?“

Zoe nebyla od přírody žádná koketa, ale když už jednou narazila na tohohle vtípálka, nechala se tou hrou unést. „Vy jste si to snad nacvičil?“

„A vy?“ zasmál se.

Když hra skončila – v pravou chvíli, než by se stala těžkopádnou a trapnou –, Zoe se otočila na barmana a objednala dvě sklenky šampaňského.

„Tak jak vám mám říkat?“ zeptala se ho potom.

„DJ Lexx,“ řekl a předvedl jí ten pohyb hlavou, ale i úsměv, kterým jako by sám sebe trochu shazoval, „jestli si mě chcete

objednat na párty. Anebo Alex, jestli se mnou příští týden půjdete někam na drink.“

Zoe cinkla svou sklenkou o tu jeho. „Tak na zdraví, Alexi.“

Henry

Z místních zdrojů

V zámečku zbývá jen devět hodin do okamžiku, kdy Henry navlékne své milované prsten. Má ve své ložnici malou rychlovarnou konvici, hrnky, sáčky s čajem, krabičky trvanlivého mléka a pytlíky levné kávy. Henry si v koupelně napustí do konvice vodu, vrátí se s ní do pokoje a dá ji vařit. V tichu nad ránem zní bublání maličkého přístroje jako hukot parní lokomotivy, a tak jej Henry z obavy, aby neprobudil svého svědka, raději vypne dřív, než voda dospěje do bodu varu.

Brian ze spaní něco zamumlá. Jsou nejlepší přátelé od onoho dne, kdy Henry Brianovi pomohl od zubu a Brian Henrymu na oplátku pomohl k přezdívce. Jako kluci vyráběli ptačí budky, které pak prodávali turistům, a zdokonalili svůj postup natolik, že dokázali budku vyrobit z jediného prkna. Hodily se na to i latě z odepsaných palet, ale ty se musely smírkovat, aby nepouštěly třísky. Chlapci dávali přednost „recyklovanému obvodovému řezivu“, takže celé roky neměl snad nikdo ve vsi kompletní plot. Naštěstí pro dvojici podnikavých vandalů si tenhle záhadný jev nikdo nespojil se vzkvétajícím obchodem s ptačími budkami – „ruční výrobou z místních zdrojů“.

Je Brian šťastný? přemýšlí Henry. Odešel ze školy v šestnácti, nastoupil jako učeň do malého autoservisu, kde měnil olej a přezouval pneumatiky a kde pracuje dodnes: má docela pěkné

auto, žije v docela pěkném domě, a kdykoli k tomu má příležitost, klátí docela pěknou dívku. V pátek se opije do němoty, v sobotu hraje ragby a – tím si je Henry jistý – sedm dní do týdne spí jako miminko. Jasně, proč by nebyl šťastný?

Z místních zdrojů, připomene si Henry.

Vzpomíná si, jak sám rozesílal přihlášky na vysokou. S April tehdy chodil ani ne půl roku, ale oba pevně věřili, že tohle je láska na celý život. April rozhodně nechtěla studovat ani o den déle, než bylo nutné, a Henry slíbil, že se bude hlásit jenom na „místní“ univerzitu. Každý víkend se uvidí a na prázdniny bude doma. Nakonec, říkali si, všichni tvrdí, že občasné odloučení vztah jedině utužuje. A tak se April v kadeřnictví jeho matky dělala na *Pretty Woman* a nechala si dělat vlasy, zatímco Henry rozesílal přihlášky do Manchesteru, Liverpoolu, Sheffieldu, Leedsu. Londýn ho lákal, ale i když mu April říkala, že to přece záleží jen a jen na něm, z tónu jejího hlasu bylo jasné, jaké by jeho rozhodnutí mělo následky. A on ji miloval; kdyby si musel vybrat mezi April a Londýnem, s radostí by se rozhodl pro April.

„A proč vlastně zubařina?“ zeptala se ho April.

Henry o tom samozřejmě docela hodně přemýšlel a měl své teorie, ale jemu samotnému zněly nejistě, prodejné anebo – což bylo pro sedmnáctiletého kluka nekonečně horší – hloupě.

Henryho rodina se do vsi přistěhovala právě včas na to, aby tu stačil dochodit poslední dva ročníky základní školy. Původně si myslel, že jako syn boxera bude mezi spolužáky oblíbený, anebo si alespoň nikdo z nich nebude dělat zálsuk na jeho svačinu. Proto se první den ve škole snažil tuhle informaci co nejrychleji předat ostatním. Za ten den se dvakrát popral (ani jednou nevyhrál) a získal si přezdívku „Little Boots“. Jedna z prvních hádek mezi rodiči, kterou si Henry vybavuje, byla o jeho vlastní boxerské dráze. Big Boots chtěl chlapci nasadit rukavice, jakmile se naučil chodit, ale jeho matka – pod pohružkou rozvodu –

trvala na tom, že do jedenácti let se bude boxerskému ringu vyhýbat. Takže mu otec sice ukázal, jak někoho nabrat direktem do břicha a jak udeřit pravým hákem, ale malý Henry rozhodně nebyl žádný rváč. A když se (přes modřiny a rozbité rty) ve škole rozšířila *table* informace, nebylo už nouze o chlapce, kteří by boxerovu synkovi s gustem natloukli. Bitvy na hřišti končily pro Henryho častěji porážkou než vítězstvím, ale co mu scházelo na nadání, začal brzy nahrazovat odvahou. Je velmi pravděpodobné, že by mu „Little Boots“ zůstalo až dodnes, nebýt toho okamžiku, kdy Brianovi vyrazil zub a získal si novou přezdívku. Zaskočen vlastním nenadálým úspěchem tehdy zvedl ten zub ze země, otřel si ho o tričko a podal ho svému krvácejícímu a zcela zaskočenému sokovi.

„On si snad myslí, že je zubař,“ poznamenal někdo v kroužku kluků, který oba soupeře obklopoval.

A bylo to.

Samozřejmě si povolání nevybíral podle své přezdívky ze základní školy, ale nemohl ani zodpovědně vyloučit, že první semínko této volby bylo zaseto v den, kdy se hrdě vracel domů s otiskem cizího chrupu na kloubech prstů.

„Ani nevím,“ odpověděl Henry April na její otázku. „Asi proto, že dokud lidi budou mít zuby, budou zapotřebí zubaři.“

„Když už jsme u toho,“ ozvala se jeho matka a ukázala na Julii Robertsovou, která se na obrazovce zrovna smála od ucha k uchu, „téhle bych teda nedala kousnout.“

A jeho přítelkyně se znovu začala soustředit na film.

První tři a půl roku na univerzitě Henry během semestru prakticky každý pátek večer nastupoval do vlaku a vyrážel domů. Znal jízdní řád nazpaměť, věděl, kolik kroků měří nástupiště od jednoho konce na druhý, a když zavřel oči, dokázal si vybavit vzorce na fasádě nádražní budovy i strukturu její kovové

klenby. Přestal počítat, o kolika večírcích a šílených podnicích svých spolužáků se dozvídal každé pondělí dopoledne. S lidmi, se kterými se seznámil během rozhodujícího prvního semestru, se přátelil i nadále, ale postupem času se přestali ptát, co dělá v pátek večer, a přemlouvat ho, aby zůstal přes víkend na kolejích. Henry vycítil jejich rozpaky z toho, že mu musejí vysvětlovat (a tím nutně i kazit) všechny vtipné narážky na věci, které se staly na večírcích, kde on nebyl, a tak se přestal ptát a raději se jenom přihloupě usmíval, zatímco ostatní se mohli potrhát smíchy. Přestal přes týden chodit na ragbyové tréninky, protože se o víkendech stejně nemohl účastnit zápasů; přestal chodit do kina, protože se spolužáky si tam připadal jako páté kolo u vozu a sám zase jako podivín. Poctivě chodil na přednášky, pilně studoval a všechny zkoušky skládal napoprvé.

V létě mezi třetím a čtvrtým ročníkem začala April mluvit o zasnubách. Dvě z jejích kamarádek už měly děti, další byla zasnoubená, další vdaná; April bylo devatenáct let a měla pocit, jako by jí život utíkal mezi prsty. Rozhovory, které spolu v pátek v noci pravidelně vedli v posteli, bývaly často melodramatické a někdy končily slzami; padala obvinění i ultimáta. Matka ho peskovala, že „to milé, hodné děvče“ považuje za samozřejmost. „Dávej si pozor, aby se z tebe nestal tvůj otec,“ varovala ho a Henry si pokaždé pomyslel: *Jen aby ona nedorostla do tebe.*

Po společně stráveném létě, které se neslo ve znamení věčného hašteření, se zdálo, že by se jeden bez druhého vlastně docela dobře obešli. Henry navrhl, že by možná bylo lepší, kdyby teď jezdil domů jen jednou za čtrnáct dní, a připomněl tu starou pravdu o odloučení a jak utužuje vztah. April na to okamžitě a bez úsměvu kývla a Henry přišel na to, že když vynechá jeden víkend, je potom o hodně snazší vynechat další. Našel si nové kamarády, začal chodit na večírky, na diskotéky ve stylu sedmdesátých let a na koncerty začínajících kapel. S April si telefo-

vali, textovali a e-mailovali. Navzájem se ujišťovali, jak jim ten druhý chybí, ale Henry April podezíral, že její slova jsou stejně prázdná jako ta jeho.

Takže to sice bylo dojemné, ale nijak zvlášť překvapivé, když mu April uprostřed posledního semestru jeho studia oznámila, že je konec.

Ten víkend slavila Theresa Johnstonová narozeniny a večer se spolu s několika kamarády vypravili za děvčaty do nově otevřeného amerického baru s kýčovitou výzdobou a malým navšíceným tanečním parketem. Pili sladké koktejly, jedli kuřecí křídla, lepkavá žebírka a nachos a docela dobře se v obklopení tuctu dalších těl bavili. Henry si ten večer povídal víc s Aprilinou kamarádkou Bobbi než s April samotnou. Poté co skoro celý rok cestovala po Asii, Austrálii a Novém Zélandu, se Bobbi na podzim chystala na univerzitu do Edinburghu. April, stejně jako většina jejích kamarádek, odešla ze školy v šestnácti, a tak Henryho celkem překvapovalo, jak byla Bobbi podnikavá, jako by si pro sebe chtěla vyvzdorovat jiný osud. Seděli spolu na baru a popíjeli Long Island Iced Tea; Bobbi mu vyprávěla o nepřístupných zátokách, ostrovních pavoucích a večírcích za úplňku a na oplátku se ho vypytovala na život na koleji, studentskou kuchyni a bydlení kluků s holkami, přičemž u toho posledního významně zdvihala obočí. Zeptala se, jak Henry zvládá vztah na dálku, a najednou se zatvářila téměř starostlivě. „Je všechno v pořádku?“ špitla a položila mu dlaň na hřbet ruky.

Bobbi nebyla krásná jako April – nevypadala jako manželky fotbalistů, členky dívčích kapel a plavovlasé celebrity lokálního významu. Kdyby v tom baru obešel deset mužů a zeptal by se jich, kterou by si vybrali, všech deset by se svorně rozhodlo pro April. Ovšem na Edinburské univerzitě by se ten poměr mohl trochu změnit. S pihovatým nosem, velkými zuby a neposluš-

nými kudrnami až na ramena byla Bobbi přitažlivá díky něčemu jinému než konvenční kráse. Byla zajímavá. Henry se jí díval do očí, když mu povídala o jednotlivých modulech – vývoj dítěte, behaviorální ekonomie, osobnost a poznání –, které ji čekají v prvním ročníku. Pozoroval ji, jak si zastrkává pramínky vlasů za drobné, ale trochu odstávající uši, a bylo mu jasné, že nikdy „neprokoukne“; nikdy nezmění účes, nevymění brýle za čočky a nestane se ideálem krásy. Ne, zůstane taková, jaká je – neohrabaná, nesymetrická, nosatá, ale stejně... ne krásná, zato sebevědomá a upřímná a sexy. A Bobbi to o sobě věděla, což ten efekt ještě umocňovalo.

„Co myslíš, jak daleko je to z Edinburghu do Sheffieldu?“ zeptala se po dlouhé chvíli mlčení, během které se Henry marně snažil dát dohromady nějakou neutrální odpověď na její otázku ohledně vztahu na dálku. Teď zvedl oči od stolu (její ruka pořád ležela na té jeho jakoby nic) a usmál se. „Jenom několik hodin vlakem,“ řekl. „Možná tak na půl lahve vína a pár kapitol o ekonomii dítěte nebo co to budeš číst.“

Bobbi se hlasitě rozesmála. „Tak to by mi vyhovovalo,“ řekla a naklonila hlavu na stranu, jako by si prohlížela nějaký obraz a hledala v něm určitý detail. Chvilku se na Henryho takhle dívala, pak najednou s tlesknutím sepjala ruce a sklouzla z barové stoličky. „Tak fajn,“ usmála se na něj. „Já si jdu zatancovat. Ještě se uvidíme, jo?“

Henry si celý zbytek večera povídal s Brianem, vzpomínali na staré časy a vypili spolu hodně laciného ležáku. Díval se, jak se muži jeden po druhém vydávali mezi děvčata na parketu, schválně do nich vráželi a pak jim s rukama u úst, aby překřičeli hlasitou hudbu, něco říkali a kývali hlavou k baru. Zdaleka nejoblíbenějším cílem byla April a Henry beze stopy hrdosti či zářlivosti pozoroval, jak se jeho přítelkyně koketně směje, předstírá pohoršení, s úsměvem přijímá komplimenty a nakonec vždycky

zavrtí hlavou. Přemýšlel, jak by se stejná situace odehrávala, kdyby tu on sám nebyl, a nakonec si uvědomil, že April by možná byla šťastnější s někým jiným.

Když se pozdě v noci vraceli taxíkem domů, April se k němu přivinula, chytila se ho pod paží a položila mu hlavu na rameno. Ale Henryho tělo cítilo, co taxikáři, který si je prohlížel ve zpětném zrcátku, zákonitě unikalo: že tohle fyzické gesto není projevem intimity, ale smutku. Byla v tom určitá náklonnost, ale náklonnost unavená a prostoupená rezignací – možná to byla mrtvá váha její hlavy, bezmyšlenkovitě, téměř autistické pohyby jejího palce po hřbetu jeho ruky nebo její přehnaně hlasité výdechy... ale Henryho hlava, rameno i ruka – každá část těla, která byla v přímém kontaktu s April – cítily to nevyhnutelně, jak mlčky sedí mezi nimi a roste.

Až když zhasli a leželi v posteli, April se posadila a do tmy prohlásila: „Myslím, že bychom si měli dát pauzu.“ Nebylo to nic tak definitivního a rozhodného jako „*Je konec*“, ale oba věděli, že to vyjde nastejno. Navzájem si řekli, jak jim je to oběma moc líto, ujistili se o tom, že se stále mají moc rádi, a pomilovali se s vášní, která jim scházela už dobrý rok. Nebyla to ničím vina; byl to prostě smutný důsledek toho, jak oba dospěli a jeden druhému se vzdálili.

Druhý den ráno se April oblékala zády k němu, pak dala Henrymu pusku na rozloučenou a řekla mu, že ho miluje, že pro něj vždycky bude mít místo ve svém srdci a že mezi nimi všechno klapalo, jen načasování se nepovedlo. Když odešla z ložnice, zaslechl klapnutí jiných dveří a potom tlumené hlasy April a jeho matky. Bavily se na chodbě, navzájem se konejšily, daly si pusku na rozloučenou. April teď už pracovala v kadeřnictví jeho matky na plný úvazek, a pokud se zpočátku zdálo, že se díky vztahu s ním stala jakousi náhradní dcerou, postupem času tento vztah přerostl v hluboké, téměř sesterské pouto. Henry nepochyboval

o tom, že se jeho matka o konci jejich vztahu dozvěděla o hodně dřív než on sám.

Neuplynul ani týden od jeho tichého rozchodu s April, a už se mu ozvala Bobbi. V první textovce se ho jen ptala, jestli je v pořádku, oslovovala ho „zlato“ a loučila se slůvkem „pusu“.

V Henrym takhle stručná a v zásadě nevinná zpráva okamžitě vyvolala vlnu vzrušení. Odepsal, že je v pořádku, a přidal neurčitou, pragmatickou poznámku o tom, že si teď může užívat nově nabyté svobody. Za další týden už si telefonovali. Ne o tom, že se April s Henrym rozešli – tohle téma se vyčerpalo během několika krátkých textovek –, ale o životě na malém městě, na univerzitě a na koleji, o jejich akademických titulech, o knížkách, které v poslední době četli, o barvě oblohy. O tři týdny později za ním Bobbi přijela do Sheffieldu na víkend – dva dny plné dlouhých procházek, povídání až do noci a dychtivého sexu. Byla to za to léto první z Bobbiiných několika návštěv v jeho maličkém studentském pokojíku, a už během té druhé mu dovolila udělat něco, co by mu April nikdy nedovolila: nechala Henryho, aby ji ostříhal.

Henry už od svých dvanácti let vypomáhal v matčině kadeřnictví, v salonu Love & Die – „milovat a zemřít“. Písmomalíř, kterého si kdysi najala, zřejmě nikdy předtím od žádného kadeřnictví zakázku nedostal, a tak se rozhodl řídit se vlastním rozumem a opravit to, co ve slově „Dye“ – obarvit vlasy – vnímal jako hrubku. Místo žertovné slovní hříčky přirozeně spojující lásku s preferovanou barvou vlasů tak kadeřnictví dostalo zcela jinou, hlubokomyslnou identitu. Jenomže Sheile Smithové se nový název úplně náhodou zalíbil, a kromě toho jí rozpačitý písmomalíř nabídl padesátiprocentní slevu.

Henryho povinnosti se zpočátku omezovaly na zametání a sbírání popadaných vlasenek magnetem ve tvaru podkovy,

kteřý vypadal jako vystřižený z animáků o kojotu Wildovi a ptáku Uličníkovi. Postupem času povýšil přes mytí vlasů, nanášení barvy a natáčky až k trvalé. Když vzal poprvé do ruky nůžky, měl matce zastříhnout ofinu, přičemž ona sama ho instruovala, jak si má vlasy pevně přidržet mezi prsty druhé ruky a stříhat čistými, energickými pohyby. Potom ho začala učit, jak používat nůžky na protenčování a jak stříhat vlasy přes hřeben. V patnácti mu matka dovolila, aby jí ostříhal vlasy do retro stylu; naučil se dělat vrstvené účesy a ostré úhly a vytvářet textury nadýchané jako peříčko. V šestnácti začal – k hluboké lítosti svého otce – o sobotách stříhat vlasy platicím zákaznicím. Bylo to před nějakými deseti lety a v jejich vesnici i širokém okolí se tehdy největší oblibě těšil účes zvaný sestříhaná podkova. Ne že by byl zrovna v módě, ale v Love & Die ho nabízeli zadarmo spolu se sušenkou s instantní kávou. „Když umíš udělat sestříhanou podkovu, tak umíš skoro všechno,“ prohlašovala jeho matka, která se rozhodla, že onoho léta o prázdninách její syn ovládne tento svatý grál dámského kadeřnictví. Nejednou musela sama zakročít a zachraňovat, co se dalo, ale když se Henry v září vracel na poslední rok do školy, dokázal sestříhanou podkovu vyšvihnout s geometrickou přesností, přičemž sám podle rysů klientčiny tváře rozhodoval, zda zvolit ostrý řez, nebo pozvolný sestup. Pro dobrodružnější povahy sám vymyslel asymetrickou variantu, kterou jeho matka považovala za trochu křiklavou, nicméně působivou. Ale přes to všechno mu April nikdy nedovolila ani zastříhnout roztřepené konečky vlasů.

Když ležel na své úzké studentské posteli s prsty zapletenými do Bobbiiných hustých kadeřů a dlouze přemýšlel, co by se s takovou kudrnatou hřívou dalo počít, Bobbi – jako kdyby mu četla myšlenky – najednou řekla: „Cokoli, jenom ne takovou tu podkovu jako z lega.“ Henry zašel do společné kuchyňky, vzal z lékárníčky nejostřejší nůžky, které byly k mání, a od klu-

ka z přízemí si půjčil elektrický strojek. S těmito nedokonalými nástroji jí na hlavě vytvořil pankáčský undercut a vlnitou ofinu, které se dobře vyjímalý v nočním klubu na kolejích, ale u nich doma musely působit stejné pobouření, jako kdyby se na ulici políbily dvě ženy.

Když onoho roku skončil letní semestr, Henry poprvé zůstal v Sheffieldu a nevrátil se domů. Našel si práci na stavbě a třikrát do týdne chodil do jedné místní putyky na pivo. Bobbi za ním jezdila na většinu víkendů a jejich vztah se postupně stával důvěrnějším a intimnějším. Henrymu se líbila její upovídaná, hravá povaha, ovšem na druhou stranu mu připadalo, že to někdy přehání – trochu jako by se snažila napodobovat postavy z romantických komedií –, a taky ho to občas unavovalo: neustálé vtípkování, ušklíbání se a „myslíš?“. Sex s ní byl fantasticky – téměř pornograficky – uspokojivý, ale neměl daleko ke sportovnímu výkonu; ve čtvrtek, když se domlouvali na víkend, se Henry nemohl dočkat, ale v neděli odpoledne už na něj ani nepomyslel – spíš se co chvíli díval na hodiny, aby ji včas doprovodil na nádraží.

Bobbi své rodině a kamarádkám tvrdila, že o víkendech jezdí za jednou dívkou, se kterou se seznámila během dne otevřených dveří na Edinburské univerzitě – za fiktivní postavou jménem Penelope, z níž se mezi nimi stala přezdívkou pro Henryho. *Kam půjdeme na večeri, Pen? Na co myslíš, Penny? Udělej mi to, Penelope!*

Jejich vztah skončil, jak to oba dva čekali, v září, když Bobbi nastoupila na studium do Edinburghu. Pořád si volali, ale během zimního semestru hovorů ubývalo. V říjnu Bobbi jedinkrát vyrazila na jih za Henrym a on se za ní o měsíc později vypravil na sever, ale žádná prohlídka univerzity nebo koleje se nekonala. Z jejího chování bylo jasné, že se na scéně objevil nějaký jiný muž. Nepředstavila Henryho svým spolužačkám; sotva vyšli

z jejího pokoje, byla celá nervózní a místo po studentských hospůdkách ho vodila po místech v centru města, vyhledávaných spíše turisty. I tak to byl krásný víkend; v posteli už to nebyla žádná divočina, místo ní přišla neokázaná důvěrnost. Snad proto, že oba cítili, jak se jejich vztah – *románek* – samovolně rozkládá, a oba s tím byli smířeni. V mnoha ohledech to byl dokonalý milostný poměr, dokonalý svým načasováním i trváním. Henry věděl, že Bobbi pro něj není ta pravá, že by ho začala šíleně štvát, kdyby spolu strávili týden v kuse, o celém životě ani nemluvě. Ale ona ho sbalila; a nejenom svou povahou, ale i tím, jak moc se lišila od April, mu pomohla překonat zklamání a smutek z toho, že ho po několika letech opustila jeho první velká láska.

„Dávej na sebe pozor, Penelope.“ A když se na nástupišti políbili, Henryho to zahřálo u srdce.

Na Vánoce to bylo poprvé po sedmi měsících, co se vrátil do rodného městečka. Když úplnou náhodou potkal April (v Tesco – ona kupovala lahev vína a rodinné balení zmrzliny, on rodinné balení toaletního papíru), nebylo to tak rozpačité, jak se obával. Bavili se spolu, jako by se nic nestalo; April byla podle všeho ráda, že ho vidí, a upřímně se zajímala, jak se mu daří na univerzitě. Henry kývl hlavou na lahev vína, kterou držela v ruce. „Klidný večer doma?“ zeptal se a jeho výraz té otázky dodal patřičný obsah. „Něco takového,“ řekla a začervenala se. Oba dva smíchem zaháněli rozpaky, ale Henry zároveň pocítil špetku smutku. Anebo možná žárlivosti. Ani na vteřinu si nemyslel, že by se April po jejich rozchodu nezačala vídat nebo randit s jinými muži, ale najednou se mu dostalo až příliš výmluvného potvrzení, a navíc zrovna na Vánoce. Políbili se na tvář a popřáli si všechno nejlepší do nového roku.

April ráda vykládala známým, že to, že se k sobě vrátí, bylo od počátku nevyhnutelné. „Prostě jsme jenom potřebovali trochu

času a odstup, abychom si uvědomili, jak moc jsme spolu šťastní. Vid', Henry?"

Jak se ukázalo, tři roky bohatě stačily.

Osud – *dobrý, nebo špatný?* – je postrkoval zpátky k sobě.

Henry dostudoval a začal pracovat v Sheffieldu, když mu jeho matka zavolala, že Big Boots měl nehodu. Volala po půlnoci, probudila Henryho z hlubokého spánku, a ještě dřív, než zvedl sluchátko, měl pocit, že se stalo něco špatného. Jeho otce odvezli do nemocnice se zlomeninami obou zápěstí a třemi zlomenými žebry, která způsobila zborcení pravé plíce. V prvním okamžiku Henryho napadlo, že jeho otce někdo napadl, takže realita – že v opilosti spadl ze schodů do sklepa – mu posléze připadala nejen přehnaně všední, ale svým způsobem i pobuřující. Nechal hlasovou zprávu v ordinaci, že musí zrušit všechny naplánované prohlídky a zákroky, skočil do auta a cestou do nemocnice několikrát překročil povolenou rychlost.

Big Boots utrpěl zranění, která vyžadovala hrudní drenáž, dvě operace a intenzivní rehabilitaci. Přestože starému zápasníkovi nescházelo odhodlání dokázat, že se doktoři mylili, byl s těžší schopen se bez pomoci najít, ani nemluvě o tom, aby vedl hospodu a v případě potřeby vyhazoval ožraly. Stejně jako před několika lety začal Henry znovu jezdit každý týden domů, tentokrát aby pomáhal vést hostinec a pečoval o svého otce. Protože April pracovala na plný úvazek v Love & Die, bylo i pro ni zcela přirozené, aby v těžkých chvílích vypomáhala u Černého koně. Tak se často stávalo, že se Henry za barem setkal se svou bývalou přítelkyní, přičemž znovu ožila jejich stará láska, tentokrát v poněkud zralejší a smysluplnější podobě. Občas April doprovodil po práci domů, někdy dokonce na chvíli proklouzl nahoru do jejího pokoje, načež pospíchal zpátky setřít stoly a druhý den ráno Big Bootsovi pomáhal vyčistit si zuby.

Objevily se komplikace zdravotní i milostné povahy. April někoho měla, ale nebyla s ním šťastná, se svými city si nevěděla rady a šly jen těžko předvídat. Ale na druhou stranu zachránila jeho otci život. Po úspěšném doléčení plíce se mu příznaky znovu zhoršily. Snad jenom on sám věděl, proč ho sužuje neustálá a zhoršující se bolest – proč ho píchá na hrudi, kdykoli se nadechne. Jednoho večera – bylo to v týdnu, takže v hospodě moc lidí nebylo – vyběhla April nahoru, aby mu uvařila šálek čaje, ale našla staříka na kolenou, s krůpějemi potu na čele. Odmítla se smířit s jeho vlažným ujištěním, že to přejde, naložila ho do auta a odvezla do nemocnice, kde se ukázalo, že má na hrudi empyém – ložisko hnisu ze zanícené tkáně. Kdyby ještě nějakou dobu zůstal bez adekvátní léčby, pravděpodobně by ho to stálo život. Takhle byla zapotřebí další operace a okamžik, kdy se Big Boots zase postaví za bar, se znovu odkládal. Teprve na konci října, nějakých sedm měsíců po tom prvotním úrazu, byl lékařem prohlášen za zdravého. Tou dobou už byla April, na kterou oba Henryho rodiče vždycky trpěli, členem jejich rodiny zrovna tak jako on sám. A když se znovu dali dohromady stejně snadno, jako se před třemi lety rozešli, očekávalo se, že se k tomu Henry tentokrát postaví zodpovědně.

Kromě točení piva a flirtování se štamgasty si April dávala záležet na tom, aby to u Černého koně nějak vypadalo: v zimě lepila na okna sněhové vločky, před mezistátními zápasy chystala vlastneckou výzdobu v národních barvách, na výročí konce války interiér oživila vlajčkami a vlčími máky, v létě kokosy a umělými palmami. Když se Big Boots před Halloweenem dal do kupy a vrátil se, April se rozhodla, že se tentokrát předvede: všude se objevily pavučiny, lucerny, strašidla z prostěradel a plastové potvory. Jednou Henry na víkend přivezl domů několik kbelíků zubařského alginátu, kterým se dělají otisky chrupu, a oznámil April, že budou vyrábět usekané prsty ze žele. Když ponořila své drobné ruce do

polotekuté hmoty, ani na vteřinu ho nepodezírala, že si podle odlitku chce změřit její prsteníček kvůli velikosti snubního prstenu.

Když se teď Henry v duchu vrací k té halloweenské noci, nevyvolává v něm ta vzpomínka tolik veselí, kolik by měla. Možná se April dovtipila, že se něco chystá, protože se v hospodě sešlo tolik známých tváří; kamarádi ze školy, rodiče jich obou. Henryho matka byla tak rozrušená a nesvá jako batole na Štědrý den. Dorazil dokonce i Aprilin bratr, Šílený George. Jistěže to poznala. Takže když před ní Henry poklekl na špinavém koberci a hovor v sále utichl, vykulila na něj oči spíš očekáváním než překvapením. Přitiskla si ruce na srdce, jako to dělají hrdinky ve filmech. „Vezmeš si mě?“ zeptal se Henry a podal jí prsten, který dokonale padl na její prst.

Zatímco ta otázka visela ve vzduchu, díval se, jak April přeskočila pohledem z jeho tváře na ten prsten. Na zlomek vteřiny zaregistroval v její tváři stín zklamání. A pak stejně rychle zase zmizel – znovu se mu podívala do očí a po tváři se jí rozlil úsměv. „Ano,“ řekla. „Ano.“

Druhý den sedli na vlak do Liverpoolu, kde prsten vyměnili za jiný, větší a dražší. Rozdíl v ceně nebyl nijak velký a Henry těch peněz nelitoval. Jenom se nedokázal zbavit pocitu, že něco udělal špatně.

A to je ten problém – nemůže sám sobě věřit. Není na něj spoleh v tom, že by dokázal rozumně filtrovat své emoce a najít pravdu ukrytou pod vrstvami pocitů a pochybností a dohadů. April například miloval... až do chvíle, kdy ji najednou nemiloval. A to samé zase obráceně. Měnil názory jako malý kluk v obchodě s komiksy. Měnil, co cítil. April se nikdy nezeptala, jak se mu podařilo tak přesně trefit velikost toho prstýnku, tak jí to Henry nikdy neřekl.

Právě dopil čaj a hodiny ukazují 3.31. Nazítří ráno se probudí vedle své manželky v posteli s nebesy v protějším křídle

zámku. Kufry mají sbalené, pasy i opalovací krém bezpečně uložené v příslušných kapsách zavazadel. Novomanželé absolvují desetiminutovou cestu taxíkem na nádraží, vlakem přejedou na letiště v Manchesteru, odtamtud vnitrostátní let na Heathrow a dlouhá chvíle čekání, než je další letadlo během dvou hodin přepraví na Ibizu. Do hotelu dorazí skoro o půlnoci, unavení a zpocení po všem tom cestování. Ten den letí ještě jedno letadlo, které přistává v civilizovanějším čase, ale aby stihli všechny navazující spoje, museli by z místního nádraží odjíždět prvním ranním vlakem v 5.28. Teď je sobota ráno a Henry váhá, jestli dnes vlaky jezdí podle stejného řádu jako zítra.

Podle jeho odhadu je to ze zámku na nádraží nějakých devět deset kilometrů. Mrazivá procházka po temných, klikatých silnicích. Pěšky by zabrala asi devadesát minut, možná dokonce dvě hodiny. Podívá se na hodiny zrovna ve chvíli, kdy přeskočí na 3.33.

Zoe

Prsty ve skartovačce

Jasně že měl přítelkyni.

Zoe se málem rozesmála, když jí to řekl.

Alex už byl v hospodě, když tam Zoe dorazila, a před ním stálo něco, co vypadalo jako gin s tonikem. Všiml si jí, jak se k němu blíží, okamžitě vstal a přes celou místnost jí krátce zamával na pozdrav. Byla překvapená, že DJ Lexx dorazil v obleku, ale než na to stačila vymyslet nějakou vtípnou narážku (v duchu se probírala seznamem: *Byl jsi u soudu? Byl jsi na svatbě? Takže tohle DJové nosí, když nejsou v práci?*), Alex vstal, usadil ji ke stolu a zeptal se jí, co si dá k pití.

Z podniku, do kterého ji pozval, se vyklubala taková špeluňka ukrytá v bludišti úzkých dlážděných ulic se jmény jako Ludgate a Newgate, která Zoe připomínala Dickensovy romány a jeho město plné rošťáků, sirotků a viktoriánských žalářů. Zrovna tady, co by kamenem dohodil od katedrály svatého Pavla, ve čtvrti překypující mnohem honosnějšími vinárnami a koktejlovými bary, byla tahle potměnlá nálevna dost podezřelou volbou, ale možná se to tady Alexovi zdálo útulné, stylové nebo důvěrné.

Když se vrátil a přinesl jí drink, bylo na něm vidět, že je na rozpacích. Kdyby spolu už chodili, byla by v tu chvíli přisahala, že ji chce poslat k vodě. Původně přemýšlela, jaký polibek by byl nejvhodnější na uvítanou (na tvář nebo na rty; letmý nebo trochu

delší, jako jemný náznak toho, co by mohlo přijít později), ale vhodná chvilka jí utekla a Alexova nejistota byla přímo nakažlivá.

„Tak na zdraví,“ řekla, zvedla sklenku a napila se nevalného červeného vína. „Takže tohle DJové nosí, když nejsou v práci?“

„Cože?“

Zoe si přejela prsty po pomyslných klopách. „Ten oblek...“

„Aha, no jo, jasně. Já vlastně... pracuju tady v City. V ropném průmyslu. Víím, že to je trochu...“ Alex se zamyslel, pak pokrčil rameny, jako by se za svou práci trochu styděl, a řekl: „No, prostě je to ropný průmysl.“

Zoe přikývla a snažila se nedat na sobě znát zklamání. „Proč ne? Chci říct... No jasně! To je přece... Lidi přece potřebují ropu, no ne?“

„Pevně v to doufám, protože jinak přijdu o práci.“

„Ještě pořád by ses mohl živit jako DJ.“

Alex se zasmál. „Kéž by.“

„No a na tom našem večírku... to bylo co?“

„Laskavost pro kamaráda. Totiž, dostal jsem za to zaplacenou, ale... ne moc.“

„A měl jsi šampaňské zdarma.“

Alex se usmál. „Jo, šampaňské zdarma. Jenomže ani s tím bych moc dlouho nevyšel, kdybych přes den neseděl v kanceláři.“ Zdálo se, že na chvilku zaváhal, než dodal: „Vlastně jsem nějakou dobu hrál v jednom docela velkém klubu v Thajsku.“

„V Thajsku?“

Alex hned po promoci dostal nabídku jít pracovat do firmy, ve které zůstal dodnes, ale podařilo se mu nástup odložit o dvanáct měsíců, protože chtěl vyrazit do světa a procestovat jako DJ Asii, Austrálii a Ameriku – prostě podle toho, kam ho vítr zanesou. Ale najít si kluby, kde by mu byli ochotní platit i něčím jiným než alkoholem, bylo o poznání těžší, než si to představit. Když mu hotovost i optimismus začaly nebezpečně docházet.

zet, souhra okolností a nějaký patron DJů ho nasměrovali na místo, kde našel stálou práci a výplatu na ruku. Nebyla to žádná idylická lokalita jako Koh Lanta nebo Rai Leh, ale získal dobrou příležitost přikrmit účet v bance. Jenomže po čtyřech týdnech působení v Phuketu ho majitel klubu obvinil, že ho okrádá, začal mu vyhrožovat mačetou a řekl, že jestli Henry z Phuketu nezmizí do konce týdne, stane se něco „krinického“.

„*Krinického?*“

„Nepochopil jsem, jestli myslíš něco kritického nebo kriminálního nebo tak,“ zasmál se Alex. „Ve chvíli, kdy kolem sebe mával mačetou, to každopádně vycházelo nastejno, ale – byla jsi někdy v Thajsku? – já v sobě tehdy měl pár prášků na hubnutí, to je v podstatě speed, a taky koktejl s kouzelnými houbičkami, takže mi to moc nelezlo do hlavy, prostě jsem nevnímal nebezpečí. A tak mu povídám: *Krinického?* Co to jako je?“ Tomu šílenici se začala dělat pěna u pusy, jak řval: *Krinického!* Jako že skončíš na krinice, rozumíš?“

Zoe se na té jeho historce něco nezdálo; když jí to vyprávěl, pohrával si s hodinkami a vypadalo to, že mu dělá problémy navázat oční kontakt. Na druhou stranu ten detail (něco *krinického*) byl tak specifický, že by si ho asi jen těžko vymyslel. Ovšem pokud Zoe o jeho slovech pochybovala, Alex si zřejmě ničeho nevšiml. Dál Zoe vyprávěl, jak majitel toho klubu nejenom odmítl zaplatit slíbený – a dost slušný – honorář za čtyři týdny práce, ale navíc mu „zabavil“ sbírku disků a sluchátka. Bez peněz a bez hudby, která ho živila, nakonec neměl jinou možnost než se vrátit do Británie. Jeden kamarád ho nechal bydlet u sebe doma a Alex se přes různé známé dostal k několika „záskokům za osmdesát liber“ ve velkých hospodách a menších klubech.

„A co ty disky?“ zeptala se Zoe, ale snažila se, aby to nevypadalo, jako by si prověřovala chatrné alibi.

„Něco jsem si půjčil od kamaráda.“

Byla to dost stručná odpověď a v tom, jak to řekl, jako by bylo slyšet: *Můžeme to dál nerozvádět?*

Zoe přikývla.

Alex se zasmál. „Promiň, já vím, je to šílená historka. Nerad ji vyprávím, protože to zní, jako by to byl úplný nesmysl. Jako film *Pláž*, jenom s DJem.“

Teď se zasmála i Zoe. „Nic takového mě ani nenapadlo.“

Alex se napil a pokračoval. „Tak jsem v Londýně odehrál pár koncertů, ale najednou bylo září a já měl na kontě dvě stovky a na úvěru deset tisíc, takže...“ přešel si prsty po klopách svého dokonale padnoucího saka, „ropný průmysl.“

„Aspoň sis za ten rok hodně užil.“

Alex přikývl, jako by to vlastně byla pravda. Pak si povzdychl. „Ale něco bych ti o sobě měl říct.“

Zoe zavřela oči a zhluboka se nadechla. „Jestli mi řekneš, že jsi ženatý nebo máš holku, tak přísahám bohu,“ řekla a zvedla svou sklenku vína, „že s tím oblekem budeš muset do čistírny.“

Alex se na vteřinku usmál. Pak se k ní naklonil a ruku se sklenkou jí pomalu vrátil na stůl.

„To snad ne.“

„Ono je to... Vlastně to není...“

„Ty jsi tedy opravdu plný překvapení.“

„Mů-“

„Můžeš mi to vysvětlit. To jsi chtěl říct, ne? Copak vám na to rozdávají nějakou příručku?“

„Zoe...“

„Nemůžeš tu sedět a držet mě za ruku celý večer, Alexi. Co kdyby sem náhodou přišla a viděla nás spolu?“

„Nepřijde. Ona... Já to chci skončit.“

Zoe se významně zadívala na stůl, na svou ruku se sklenkou a tu jeho (pěkné hodinky, čisté nehty), která jí pořád spočívala na zápěstí.

„Slibuješ, že mi to nechrstneš na hlavu?“

„Ještě jsem se nerozhodla. Kdybys mi koupil lepší víno, byla bych víc nakloněná tomu ho vypít. Ale tohle chutná, jako kdyby to něčí babička vyráběla doma z bezinek.“

„Jsi vtipná,“ usmál se Alex. „Skoro tak vtipná jako chlap.“

„Jo, taková já jsem. Samý žert. Kamarádi mi říkají Chichotavá Zoe.“

„To jako vážně?“

„Jo. A vůbec nevím, proč ti to vykládám. Začaly s tím spolubydlící na univerzitě. Chichotavá Zoe, Chechtalka, Bublínka. Bože, co to melu...“

„Mně se to líbí, Bublínko.“

Zoe si druhou rukou uvolnila zápěstí. Oba se zadívali na sklenku. Ona po chvíli mlčení rezignovaně zavrtěla hlavou, usrkla víno a zamračila se. „Tak už mi nikdy neříkej. Víš, jak si člověk představí ženskou, které se říká Bublínka, ne?“

„Tlustou.“

„Tak moment. Já nebyla ‚tlustá‘, já byla maximálně ‚statná‘. Ale to jsem byla mladá, chodili jsme na pivo a pořád žrali brambůrky.“

„Na ‚statná‘ není nic špatného. Pořád je to lepší než ‚kyprá‘.“

„Ty vážně umíš zalichotit. A když jsme u toho, ta přezdívka nijak nesouvisela s tím, kolik jsem *kdysi* vážila.“

Alex se na ni pochybovačně zadíval. *Vážně?*

„Jak jsem řekla, prostě se ráda směju.“

„To se mi líbí,“ řekl v tu chvíli Alex. Zachytila záblesk toho sebevědomí, které viděla na firemním večírku, a najednou mu nedokázala odolat. Usmála se a její zlost (aspoň ze čtvrtiny předstíraná) rychle vymizela.

„Tak jo, tady je plán. Ty půjdeš na bar a přineseš mi skleničku slušného červeného vína. Pak se znova pobavíme o tom, jestli máš, anebo nemáš holku, a potom se rozhodneme, jak se k tomu postavíme.“

Alex příkývl, vstal a natáhl se po její sklence. „Nechám si ji,“ zastavila ho. „Možná ji ještě budu potřebovat.“

Po chvíli se Alex vrátil s lahví a dvěma skleničkami; po lehkovážnosti už nebylo ani stopy, nahradil ji výraz nervózní upřímnosti. Oběma nalil a pak se znovu vrátil do Phuketu.

Z té „věci“, kterou tehdy údajně ukradl tomu thajskému majiteli klubu, se vyklubala Němka jménem Ines. I ona si po promoci vzala rok volna před tím, než nastoupí do zaměstnání v Londýně; v jejím případě šlo o přestup z univerzity v Heidelbergu do jedné z největších amerických bank. Alex a Ines se „dali dohromady“, což by nevadilo, nebýt majitele klubu, který propadl pocitu, že Ines už někoho má – jeho. Zoe by se ráda zeptala na spoustu věcí, ale Ines – zcela jistě výjimečná a velice krásná žena – byla její konkurentkou a dávat najevo příliš velký zájem o „tu druhou“ nikdy nepůsobí dobře. To, že mezi ním a tím majitelem klubu došlo k politováníhodnému nedorozumění, vysvětlil Alex jediným slovem: „Koks...“ Zoe to tak nechala. Alespoň prozatím.

Alex neměl žádné peníze a Ines neměla žádné plány, ale zato měla kamarády v Londýně a dům kousek od King's Road, který jí (což aspoň zpola potvrzovalo Zoeiny odhady) platil její otec. Společně se vrátili do Londýna a hupsli na to v pastelově modrém řadovém domku v srdci Chelsea. Jejich soused na jedné straně byl investiční bankéř, na druhé straně bydlel gentleman s chraplavým hlasem, který hrával na basu minimálně ve dvou slavných kapelách ze šedesátých let, které Alex znal. Dva týdny se stravovali po lepších restauracích a pili drahou kávu z malých šálků. Pak Alex vyrazil vlakem na sever na návštěvu za svou matkou a bratrem, kteří žili ve vylidňujícím se havířském městečku. Na cestu zpátky se vydal se dvěma kufry plnými oblečení, knížek a fotografií; v neděli večer už s Ines bydleli spolu.